

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **JUDr. Ing. J. M., DiS.**, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2015, č. j. 2055/500/14, 58468/ENV/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2019, č. j. 8 A 84/2015 - 202,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Praha (dále jen „inspekce“) vydala dne 9. 7. 2014 rozhodnutí, jímž uložila žalobci podle § 4 písm. d) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa (dále jen „zákon o ČIŽP“), pokutu ve výši 168.000 Kč za ohrožení životního prostředí v lesích, kterého se žalobce dopustil tím, že do 31. 12. 2012 nesplnil opatření k nápravě uložené mu rozhodnutím ze dne 22. 2. 2010. Opatření k nápravě spočívalo v povinnosti zalesnění holin starších dvou let na lesních pozemcích v k. ú. X a X vhodným sazebním materiálem

v odpovídajícím počtu stanoveném zákonem č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), a předpisy s ním souvisejícími.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí inspekce odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím změnil ve výši pokuty tak, že ji snížil na 130.000 Kč. Reflekoval tím pochybení inspekce spočívající v nesprávném vymezení délky protiprávního jednání jako 1 rok, 6 měsíců a 11 dní. Ve skutečnosti totiž v době provedení kontroly dne 11. 7. 2013, na základě níž pak byla uložena pokuta, mohlo být toto nápravné opatření nesplněno maximálně po dobu 6 měsíců a 11 dní.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou městský soud zamítl. Nepřisvědčil tak žalobci, že by napadená správní rozhodnutí byla nepřezkoumatelná. Správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci a nebylo již třeba provádět další dokazování.

II. Důvody kasační stížnosti

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel zpochybnil závěr, že by se o své lesní pozemky dostatečně odborně nestaral a řádně je neobnovoval. Ve skutečnosti veškeré jemu vytknuté plochy řádně dosázel a osázel, navíc vícekrát pro devastáční činnosti divoké zvěře včetně značného sucha. Včas zalesněny byly nejen správním rozhodnutím vymezené lokality, ale i další místa, kde to bylo a je zapotřebí. Nově vysázené plochy jsou vždy pečlivě natřeny prostředky proti okusu, nikoliv ale repelenty, jak zcela nesprávně uvádí soud. Veškeré tyto záležitosti by byly prokázány zejména svědecky, stěžovatel navrhl výslech F. P., zpracovatele lesního hospodářského plánu, schvalovatele tohoto plánu ze strany KUSK včetně dalších navržených osob, případně ohledáním na místě samém. Stěžovatel upozornil, že obnova lesa je odborný termín a je pochopitelné, že justiční orgány nemohou mít přesnou povědomost o odborných záležitostech projednávané věci, to ovšem vedlo k nesprávnému posouzení a rozhodnutí věci. Obnova lesa trvá v podstatě 100 let a děje se za pomoci lesních hospodářských plánů, platných a účinných vždy na 10 let.

[6] Dále stěžovatel vyjádřil nesouhlas s provedenou kontrolou ze dne 11. 7. 2013, neboť inspektoři neměli odpovídající vůli zjistit skutečný stav věci a dle přítomného zástupce stěžovatele F. P. ji provedli naprosto formálně. Inspektoři zjistili vysokou travu, čímž mělo být doloženo, že stěžovatel zkoumané lesní pozemky nezalesnil.

[7] Stěžovatel se ohradil proti závěru, že by jeho odpovědnost byla čistě objektivní a že škůdci lesa by měli být neodhaleni a nepotrestáni. Proto učinil nejméně 11 doplnění žaloby, jimiž tvrdil a doložil, že činí veškeré dostupné kroky k tomu, aby byly sníženy úředním způsobem zvýšeným odstřelem nepřiměřené stavy divoké zvěře na jeho pozemcích a v blízkém okolí.

[8] Nejpodstatnější záležitostí je lesní hospodářský plán (dále jen „LHP“), jehož podstatu a význam stěžovatel v kasační stížnosti podrobně popsal. Upozornil, že zmíněnou kontrolu provedla inspekce dne 11. 7. 2013, tedy ve stejném měsíci, jako byl schválen jeho LHP na období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2022 (dne 27. 7. 2013). Stěžovatel navrhl, aby městský soud provedl LHP k důkazu, což se však bez jakýchkoliv důvodů nestalo. Jako důvod nelze spatřovat to, že soud má v inspektory plnou důvěru, neboť se jedná o nejméně stejně závažná, ne-li podstatnější zjištění. LHP se tvoří v řádu týdnů a měsíců, na rozdíl od tvrzené kontroly, která probíhala svým způsobem v řádu minut. Neprovedení tohoto důkazu je zásadní a neobstojí argument, že se tak stalo před či po vydání správního rozhodnutí, neboť v tom je právě další nepochopení po odborné stránce. Lesní hospodaření se koná v řádu desetiletí, takže otázka dnů či měsíců v takovémto hospodaření nehraje časově absolutně žádnou roli. Uvedený LHP má nejen 62 stran, ale rozebírá rovněž záležitosti dosazování lesních kultur a odkazuje, které plochy by měly být dosázeny. Pokud by soud tento důkaz provedl, zjistil by, že zde nejsou podchyceny žádné neosázené plochy, jak uvádí rozhodnutí inspekce. Neprovedením tohoto důkazu byla porušena základní zásada správního soudnictví vyjádřená v § 4 odst. 1 a 2 s. ř. s.

[9] Napadený rozsudek tedy dle stěžovatele nemůže obstát pro nedostatek důvodů a neprovedení rozhodných důkazů, které by jednoznačně dosvědčily, že správní orgány nejednaly odpovídajícím způsobem a poškodily stěžovatele tím, že nenalezly či nechtěly nalézt obvykle osázené lesní pozemky, které v rozhodné době osázené byly. Městský soud tedy nedostatečně zjistil skutkový stav. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud provedl důkaz vyžádáním LHP stěžovatele a celým spisem městského soudu, včetně veškerých jeho příloh, které stěžovatel do tohoto spisu založil. Zároveň požádal, aby Nejvyšší správní soud nařídil ústní jednání, a tedy nerozhodoval v neveřejném zasedání.

III. Vyjádření žalovaného a následné vyjádření stěžovatele

[10] Žalovaný ve svém vyjádření setrval na závěru, že inspekce zjistila skutkový stav řádně a dostatečně, jak vyplývá z protokolu o kontrolním zjištění a přiložené fotodokumentace. Z nich je jednoznačně seznatelné, že holiny na předmětných pozemcích (s výjimkou 0,5 ha v porostní skupině 2C₁₀) nebyly řádně zalesněny ve smyslu § 2 odst. 4 vyhlášky č. 139/2004 Sb., nacházel se zde silný nárost buřene a někde byl zjištěn nepravidelný výskyt odrostlejších jedinců. Stěžovatel nijak nedokládá své tvrzení, že holiny zalesnil, resp. o ně dostatečně pečoval.

[11] Kontrola provedená inspekci proběhla řádným způsobem, na její uskutečnění byl stěžovatel upozorněn a on i jeho odborný lesní hospodář byli vyzváni, aby se jí zúčastnili. Stěžovatel této možnosti nevyužil a na místě nepoukazoval na skutečnosti, jež rozporuje bez jakéhokoli doložení až zpětně.

[12] Správní delikt dle § 4 písm. d) zákona o ČIŽP představoval jiný správní delikt fyzické nebo právnické osoby, který je postaven na principu objektivní odpovědnosti. Stěžovatel ani nijak nedoložil své tvrzení o nemožnosti splnění nápravných opatření z důvodu nadměrného výskytu divoké zvěře. Vlastník lesa má navíc povinnost zabezpečit les před nadměrným poškozováním zvěří, což stěžovatel neučinil, na pozemcích byly

shledány jen sporadické známky ochrany údajně vysázených mladých jedinců před poškozováním divokou zvěří.

[13] Žalovaný upozornil, že předmětem řízení nebyl způsob vzniku, schvalování a obsah LHP. Absence zmínky v tomto plánu o plochách, které by měly být dosázeny, nedokládá, že takové plochy v červenci roku 2013 na předmětných pozemcích neexistovaly. Inspekce provedla řádnou kontrolu, na níž byla pořízena fotodokumentace, ze které jsou již laickým pohledem patrné rozsáhlé holiny na předmětných pozemcích. Stěžovatel nepředložil např. jinou dokumentaci či další důkazy, které by tyto skutkové závěry vyvracely.

[14] Městský soud dle žalovaného jednoznačně vyjádřil, proč nebylo v soudním řízení třeba provádět stěžovatelem navrhované důkazy. S těmito závěry se žalovaný ztotožnil. Navrhl tedy, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[15] Stěžovatel ve svém přípisu doručeném soudu dne 28. 6. 2019 znovu požádal o nařízení ústního jednání a uvedl, že si přeje být informován, pokud se soud rozhodne ústní jednání nenařídít a rozhodovat ve zkráceném řízení. V návaznosti na vyjádření žalovaného, který zpochybnil, že byl LHP stěžovatele vytvořen odpovídajícím způsobem, si stěžovatel vyžádal od státního orgánu, který uvedený plán schvaloval – Krajského úřadu Středočeského kraje, vyjádření k věci. Ten ve svém sdělení ze dne 30. 5. 2019, jež stěžovatel přiložil, potvrdil, jakým způsobem LHP vzniká. Uvedené skutečnosti potvrzují závěry stěžovatele o rozhodném dopadu tohoto plánu v důkazním řízení.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku (resp. nedostatkem důvodů), ke které musí přihlédnout i bez námitek (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Z judikatury vyplývá, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitek účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, je nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (viz např. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[19] Napadený rozsudek uvedená kritéria přezkoumatelnosti splňuje. Městský soud se zabýval podstatou žalobních námitek a dostatečně vysvětlil, proč je považoval za nedůvodné.

[20] Předmětem sporu je zejména otázka, zda bylo protiprávní jednání stěžovatele spočívající v porušení § 4 písm. d) zákona o ČÍŽP dostatečně prokázáno.

[21] Podle uvedeného ustanovení „[i]nspekce uloží pokutu až do výše 5.000.000 Kč právnickým nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že neplní opatření uložená orgány životního prostředí podle zvláštních zákonů a tohoto zákona“. Pro sankční postih je tedy nutné prokázat jednak to, že právnická či fyzická osoba neplní opatření uložené orgány životního prostředí, a jednak že neplnění opatření ohrožuje prostředí v lesích.

[22] Stěžovateli bylo rozhodnutím inspekce ze dne 22. 2. 2010 uloženo nápravné opatření spočívající v povinnosti, aby do 31. 12. 2010 řádně zalesnil zde specifikované holiny starší dvou let nacházející se na jeho lesních pozemcích vhodným sadebním materiálem a v odpovídajícím počtu v souladu s lesním zákonem a s ním souvisejícími předpisy – vyhláškou č. 83/1996 Sb., o zpracování oblastních plánů rozvoje lesů a o vymezení hospodářských souborů a vyhláškou č. 139/2004 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o přenosu semen a sazenic lesních dřevin, o evidenci o původu reprodukčního materiálu a podrobnosti o obnově lesních porostů a o zalesňování pozemků prohlášených za pozemky určené k plnění funkcí lesa. Inspekce uvedla, že zjištění týkající se holin jsou v rozporu s § 31 odst. 1 lesního zákona, podle kterého „[v]lastník lesa je povinen obnovovat lesní porosty stanovištně vhodnými dřevinami a vychovávat je včas a soustavně tak, aby se zlepšoval jejich stav, zvyšovala jejich odolnost a zlepšovalo plnění funkcí lesa“. Podle odst. 6 tohoto ustanovení „[h]olina na lesních pozemcích musí být zalesněna do dvou let a lesní porosty na ní zajištěny do sedmi let od jejího vzniku; v odůvodněných případech může orgán státní správy lesů při schvalování plánu nebo při zpracování osnovy nebo na žádost vlastníka lesa povolit lhůtu delší“. Stěžovatel této zákonné povinnosti nedostál. Ačkoliv dle svého tvrzení holiny zalesňoval, inspekce shledala, že počet přežívajících jedinců není dostatečný. Stěžovatel neučinil všechny potřebné kroky, kterými by zabránil poškození výsadby zvěří. Inspekce zdůraznila, že nejúčinnějším krokem je budování pevného oplocení kolem nově vysazených kultur. Uložené opatření k odstranění zjištěných nedostatků a jejich nápravě mělo dle odůvodnění rozhodnutí inspekce spočívat v řádném zalesnění veškerých holin a zabezpečení čerstvě vysazených kultur proti škodám zvěří. Žalovaný toto rozhodnutí inspekce změnil svým rozhodnutím ze dne 13. 2. 2012 tak, že termínem splnění opatření je 31. 12. 2012.

[23] Uloženou povinnost řádně zalesnit holiny je tedy nutno chápat v kontextu povinností stěžovatele vyplývajících z lesního zákona a souvisejících předpisů (viz zejména § 31 lesního zákona Obnova a výchova lesních porostů a § 32 lesního zákona Ochrana lesa) tak, že stěžovatel byl povinen ve stanovené lhůtě osázet předmětné holiny vhodným sadebním materiálem v odpovídajícím počtu a dostatečně zabezpečit novou výsadbu proti negativnímu působení lesní zvěře.

[24] Ze správního spisu však jednoznačně vyplývá, že stěžovatel ke dni kontroly provedené 11. 7. 2013 uvedenou povinnost řádně zalesnit celkem 2,18 ha holin na převážné většině požadovaných ploch nesplnil. V protokolu o kontrolním zjištění popsali inspektoři stav zalesnění v rámci každé porostní skupiny (inspektoři vycházeli z označení porostních skupin z LHP platného do 31. 12. 2011, neboť nový LHP v této době nebyl k dispozici) a doložili jej příslušnou fotodokumentací. Zjistili, že stěžovatel řádně zalesnil holinu pouze v části porostní skupiny 2C₁₀ na ploše cca 0,5 ha. Zbylá plocha nebyla řádně zalesněna,

nacházel se zde převážně vysoký nárost buřeně (třtiny, ostružiníku), výsadba byla pouze ojedinělá.

[25] Stěžovateli přitom nelze přisvědčit, že by uvedená kontrola vykazovala jím obecně namítané nedostatky. Z ničeho neplyne, že by inspekce provedla kontrolu toliko formálně, ani že by – vzhledem k rozsahu zjišťovaných skutečností – trvala jen několik minut. Nutno podotknout, že stěžovatel se této kontroly i přes včasné oznámení ze strany inspekce sám, ani v řádném zastoupení, nezúčastnil. Připravil se tak o možnost zpochybňovat zjištění inspektorů již na místě, případně uvést svá vysvětlení, která uváděl spíše v obecné rovině až dodatečně. Kontroly se sice zúčastnil pan F. P., ten se však neprokázal plnou mocí, která by jej opravňovala k zastupování stěžovatele ve věci této kontroly. Stěžovatel rovněž nepředložil požadovanou kompletní lesní hospodářskou evidenci za období od 1. 1. 2002 do 31. 12. 2011, LHP na následující období neměl ještě v době provedení kontroly schválený, ani ten tedy neměla inspekce k dispozici. Nejvyšší správní soud je shodně s městským soudem toho názoru, že není pochyb o tom, že kontrola proběhla řádným způsobem, a proto považuje tuto námitku za nedůvodnou.

[26] Správní orgány ve svých rozhodnutích přesvědčivě vysvětlily, proč stěžovatel nesplnil uložené opatření spočívající v řádném zalesnění holin. Inspekce zdůraznila, že předpokladem pro úspěšnou obnovu lesních porostů je především kvalitní sadební materiál, vhodná příprava obnovované plochy (odstranění buřeně, klestu, příprava půdy atd.) a poté včasná a řádná péče o nově založené lesní kultury. Jedná se především o účinnou obranu proti zvěři v podobě pravidelného ošetřování repelenty a budování oplocenek. Z rozhodnutí je přitom patrné, že stěžovatel nedostál své povinnosti provést výsadbu v nezbytném rozsahu, neboť ani jím uváděné počty sazenic nebyly dostatečné na to, aby jimi mohl být zlepšen stav na lesních pozemcích, kde se holiny nacházejí. Stěžovatel navíc neprováděl účinné kroky k tomu, aby se stav na lesním pozemku zlepšil a i přes výskyt zvěře docílil řádného zalesnění. Během kontroly bylo zjištěno pouze rozpracované oplocení na holině 2C₁₀ a zjevně nebylo dostatečně prováděno ani ožínování (na holinách se dle fotodokumentace nacházel velmi silný nárost buřeně). Stěžovatel se nejvíce odvolával na škody způsobené černou zvěří, inspektoři však v rámci kontroly nezjistili žádné stopy po takových škodách, jakými jsou např. rozrytá půda, či zbytky vytahanych sazenic, které by měly být patrné i v době růstu vegetace (nejenom po vysazení, jak uvádí stěžovatel). Inspekce ve svém rozhodnutí poznamenala, že jí není známo, že by obdobné problémy s přemnožením zvěře měli také vlastníci sousedních lesů. Stěžovatel nedoložil tvrzené škody způsobené zvěří žádnými relevantními argumenty.

[27] Městský soud tedy správně uzavřel, že z poznatků inspekce získaných v rámci kontroly provedené dne 11. 7. 2013 bez důvodných pochybností vyplývá, že stěžovatel předmětné holiny řádně nezalesnil. Stěžovatel tato zjištění nijak relevantně nezpochybnil, ani neprokázal, že by novou výsadbu dostatečně zabezpečil proti negativnímu působení zvěře, a to zejména oplocením, které inspekce ve svém rozhodnutí o uložení nápravného opatření označila za nejefektivnější nástroj k předcházení těmto škodám.

[28] Nejvyšší správní soud přisvědčil městskému soudu, že zjištění učiněná v rámci kontroly ze dne 11. 7. 2013 byla natolik průkazná a jednoznačná, že nebylo nutno v tomto směru doplňovat dokazování. Stěžovatel se zejména domáhal toho, aby byl k důkazu

proveden LHP platný pro období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2022, ze kterého dle jeho tvrzení nevyplývá, že by se na jeho pozemcích nacházely holiny. V této souvislosti lze upozornit, že soud má právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.), musí však odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné (viz rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS či ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 - 108). Městský soud této své povinnosti dostál, neboť dostatečně vysvětlil, proč považoval provedení LHP jako důkazu za nadbytečné. Nejvyšší správní soud s tímto závěrem souhlasí zejména proto, že LHP zachycuje stav lesa k počátku jeho platnosti (tedy k 1. 1. 2013, jak stěžovatel dokládá ve své replice k vyjádření žalovaného) a nemusí tedy vypovídat nic o tom, jaký byl stav zalesnění předmětných holin v době provedení kontroly (tedy 11. 7. 2013). Stav zalesnění se totiž mohl do této doby – např. v důsledku stěžovatelem hojně namítané ničivé činnosti lesní zvěře – značně změnit. Vzhledem k absenci relevantních pochybností o skutkovém stavu nebylo namístě provádět ani další navrhované důkazy, jako výslechy svědků či ohledání na místě samém, které by navíc s ohledem na velký časový odstup od provedení kontroly bylo zcela nevypovídající.

[29] Správní orgány dostatečně prokázaly, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 4 písm. d) zákona o ČIŽP. Stěžovatel totiž nesplnil svou povinnost uloženou mu v rámci nápravného opatření – tedy neprovedl řádné zalesnění holin včetně dostatečného zabezpečení výsadby proti zvěři, v důsledku čehož ohrozil životní prostředí v lesích. Odpovědnost za tento delikt je přitom koncipována jako objektivní, a není proto třeba prokazovat stěžovatelovo zavinění. Stěžovatel se nemůže vyvinít odkazem na škody způsobené lesní zvěří, pokud je z provedeného dokazování patrné, že neprovedl efektivní opatření k tomu, aby těmto škodám předešel, a tedy nepostupoval při zalesňování holin řádně. Na tom nic nemění ani fakt, že později usiloval u příslušných orgánů o zvýšený odstřel divoké zvěře na svých lesních pozemcích.

[30] Stěžovatel opakovaně žádal, aby bylo v řízení o kasační stížnosti nařízeno ústní jednání. Nejvyšší správní soud připomíná (a informoval o tom stěžovatele i v přípisu ze dne 18. 4. 2019), že podle § 109 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání. Na rozdíl od řízení před krajským soudem tedy není povinen bez dalšího nařídit jednání z důvodu, že o to účastník řízení požádá (viz rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2005, sp. zn. 8 Aps 1/2005, č. 932/2006 Sb. NSS). K projednání kasační stížnosti nařídí jednání pouze tehdy, považuje-li to sám za vhodné nebo provádí-li dokazování. V nyní posuzované věci soud takové důvody neshledal. Skutkový stav byl ve správním řízení dostatečně zjištěn, a proto nebylo namístě, aby Nejvyšší správní soud jakkoliv doplňoval dokazování, jak mu stěžovatel navrhoval (pokud by navíc dospěl k závěru o nedostatečném zjištění skutkového stavu, sám by dokazování neprováděl, ale zrušil by rozsudek městského soudu s pokynem, aby dokazování doplnil). Vzhledem k tomu, že nařízení ústního jednání v řízení o kasační stížnosti je zcela výjimečné, nevyrozumívá Nejvyšší správní soud účastníky řízení o tom, že v dané věci rozhodne bez jednání. Nejedná se přitom o žádné „zkrácené“ řízení, jak uvádí stěžovatel, nýbrž o zcela běžný a zákonem aprobovaný postup.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[31] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné. Proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

[32] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu